

גנזי המלך

ארבע נספות

קובץ שבועי בענייני יהדות מהוצאת

360

להזמנת עלונים ולפרסום טל: 0732-776776 03-6777779 מופץ בכל הארץ ב-40,000 עותקים

"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אליך פרה אדמה תמימה"

מי יתן טהור מטמא?

מתוך דרשותיו של הרב אמנון יצחק שליט"א

על הצלחה בתורה, מיד הוא מחליט שאין בידו לעשות כן ודבר זה מאד מצוי, ליפול ביאוש עקב מצבו הרוחני הירוד.

אל מול טענה זו פונים תז"ל ומחדשים לאמר; בעיקרא דדינא הצדק אתך. כיצד זה יוכל הטמא והמגושם לזכות ולהצליח? אלא שיחידו של עולם שהוא ברא את כל העולם, הוא גזר אשר כל אדם ואדם יוכל להשתמש בנקודה הפנימית בנשמתו, להציתה ולשלהבה לגדלות מופלגת. מקומו של יאוש אינו אלא בשכל המוגבל של האדם, השכל רואה בכל דבר סיבה ומסובב, אם עשיתי כך, בהכרח שהתוצאה היא זו, אבל הקב"ה יחידו של עולם, הוא החונן לאדם דעת, הוא יוכל בבת אחת להעניק הצלחה למי שחפץ.

יש אדם היגע בתלמודו ואינו עולה בידו מאומה ולפתע הוא חש בשפע של סיעתא דשמיא. יש המקבל על עצמו קבלות בעבודת ה' ונכשל וחוזר ונכשל עד שמתחיל ליפול ביאוש, עד מתי? תשובתם

המשך בעמ' 2 <<<



רשאי לעבור על גזרתי" "עכ"ל.
הסדר במדרש מורה אשר יש כאן ארבעה מחלקות; אח"כ בא הסיום "מי עשה כן"? ונבאר מה שנראה ללמוד מכאן לעבודתנו; "זאת חקת התורה".
 כיצד לומדים תורה? כיצד מתעלים בתורה? וכיצד מתחזקים בתורה? שאלה זו נשאלת ע"י ארבעה סוגי אנשים שצריכים חיזוק; יש אדם שרואה את עצמו כטמא, אינו מוצא את עצמו קשור לבחינה של כלל ישראל, בהיותו נעדר דביקות בקב"ה, איש עולם הזה וכאשר עולה בלבו מחשבה

איתא ("במדרש רבה" י"ט); "זאת חקת", זה שאמר הכתוב ("איוב" יד); "מי יתן טהור מטמא לא אָקִיד", כגון; אברהם מתרח. חזקיה מאחזו. יאשיה מאמון. מרדכי משמעני. ישראל מאומות. עולם הבא מעולם הזה. מי עשה כן? מי צוה כן? מי גזר כן? לא יחידו של עולם"? תמן תנינן ("נגעים" ב" ב"); "בהרת כגריס באדם טמא, פרתה בכולו טהור. מי עשה כן? מי צוה כן? מי גזר כן? לא יחידו של עולם"?

תמן תנינן ("חולין" עא.); "האשה שמת ולדה במעיה והושיטה החיה ונגעה בו, החיה טמאה טומאת ז" והאשה טהורה עד שיצא הולד. המת בבית (בבטן האשה מ"כ) הבית טהור. יצא מתוכו הרי הוא טמא. מי עשה כן? מי צוה כן? מי גזר כן? לא יחידו של עולם"? תמן תנינן ("פרה" ד); "העוסקין בפרה מתחילה ועד סוף מטמאין בגדים. היא גופה מטהרת בגדים. אמר הקב"ה: "חוקה חקקתי, גזרה גזרתי, אי אתה

תמונת מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בנהריה



"זאת חקת התורה אשר צוה ה' לאמר דבר אל בני ישראל ויקחו אלין פרה אדמה תמימה"

כי מצינו שכל אוכל אינו מוכשר לטומאה, עד שיפול עליו מים. ואיך אפשר, המים שמקורם טהרה יסבבו הטומאה? **אלא ביאור הענין כך הוא**; שכך הוא בטבעיות, שכל דבר אינו מתפעל כי אם מהפכו ולא ממה שהוא ממינו.

כדרך שהיצר הרע מתגרה יותר בישראל מבאומות. ובתלמיד חכם יותר מכולם, לפי שכולם הפכיים לו, על כן הוא רוצה להתגבר עליהם. וזה טעם, שסמוך לעליית השחר החושך מתגבר. כי כל דבר מתפעל מהפכו דוקא, לפיכך כל אוכל וזרע אינו מתפעל מן הטומאה לעשות בו רושם, עד שיבוא עליו מים שכולם טהרה ואז הטומאה רצונה לנצח הטהרה ותתגבר עליה.

כך מי נדה שיש בהם מים שכולם טהרה ויש שם אפר פרה שכולו טומאה והם מעורבין יחד, **לפיכך**; אם מי נדה זורק על אדם טמא, אז אין האדם מתפעל מן האפר שהרי הוא ממינו, אבל הוא מתפעל מן המים שהם הפכיים לו, כי הוא טמא והמים טהורים, על כן המים פועלים בו ומנצחים הטומאה. אבל אדם טהור הנושא מי הנדה, אינו מתפעל מן המים, כי הם ממינו ששניהם טהורים, אבל הוא מתפעל מן האפר שהם הפכיים לו, כי הוא טהור והאפר טמא, על כן האפר פועל בו ועושה בו רושם לטמא.

ואם תשאל לומר; אם כן, האפר למה לי? יטהרו במים בלא אפר. **תשובה לדבר**; שיש צורך בזריקת האפר עליו, כי לא יוכל להטהר עד שידע מקור הטומאה וישתדל להסיר הסיבה. **לומר**; **"הרי לך שטר ושוברו עמו"**. ובעירוב זה, כח המים אתי לאשמעינן, שהם מנצחים מקור הטומאה. ועל כל פנים למדנו אשר באיזה דרך שהאדם מתעלה נוהגים אתו בנסים עצומים שאי אפשר להסבירם, חוקה הם יחידו של עולם עשה ציוה וגזר כן ואשר על האדם לידע אותם. **"מערכי לב"**. ■

זה ישפיע עליהם הרחוב לנהוג בהנהגות שאינם של בן תורה. ויש ונופלים עי"ז ליאוש, **כלפי אלה התשובה היא**; לא להתפעל מזה! גם זו בריאה, בריאה של עולם הנסיון וכאשר ההכרח מביא לפגוע בו בעולם, עליו לידע כי הוא נמצא עתה במצב שהוא עלול יותר לקבלת טומאה.

אבל מאידך יש בעולם הנסיונות מה שאין בבית, כי דוקא מחמת שהוא נמצא בנסיון יש בידו להתעלות מעלה מעלה; מחד, לא לשכוח אשר הרחוב הוא רשות הנסיון ולא לרמות עצמו כאילו כבר הגיע למדרגה שהנסיון כבר אינו נסיון עבורו. ומאידך הנסיונות המזדמנים בהכרח, הם הנסיונות שמעמידים לפניו מן השמים להתעלות.

הרביעית; נוגעת לעולם המשפיעים, הן המשפיעים על אחרים והן המשפיעים על עצמם; יש המקדישים הרבה זמן בעבודת מטהר ומתוך כך נדבקת בו טומאה. יש אמנם טהרה ע"י שלילה, **היינו**; ע"י לימוד תורה המטהרת והמכפרת. אבל הטהרה ע"י עקירת הטומאה בחיוב, אע"ג שיש וחייבים להתעסק בה ואמנם מצליחים ומטהרים את הטמא, אבל מאידך קיים ענין המוכר בעולם המוסר, אשר אם מתעסקים בעניני ירידות ועבירות, עלולים להגיע מלימוד הענין והעסק בה, לרצון להתדבק מעט בעבירה כדי ללמוד אודותיה ואלה מטמאים. **ואין להקשות**; כיצד זה אשר בתוך עסק המצוה ובאמצע עסק הטהרה, דוקא אז ועל ידה מקבלים טומאה, כי **"חקה חקקתי גזירה גזרתי"**.

והעצה כיצד לעמוד בזה; היא עצם הידיעה על הסכנה האורבת לו בדרכו. וכמ"ש ב"כלי יקר" וז"ל; **"ומנה מי הנדה יכבס בגניו"** ("במדבר" יט). רוב המפרשים יצאו ללקוט ולא מצאו טעם מספיק, למה הפרה המטהרת הטמאים תטמא הטהורים? **ועתה הט אזנך ושמע**;

של אלה היא; **"מי יתן טהור מטמא"**? עתה הנך עומד במדרגה ירודה ופחותה, כעבור רגע ביכולתך להתעלות למעלה למעלה. אדם מגושם בכל מהותו מסוגל ליהפך לבן עוה"ב, לבן תורה המפקיר עצמו לתורה במסירת נפש, אם רק תחפוץ, תזכה שתהיה אדם חדש, לא אותו אדם מגושם, **בפסוק**; **"לב טהור בקרא לי אלקים"** ("תהילים" נא) מחדש דוד המלך, אשר יש והקב"ה מחליף את הלב בלב חדש למי שבא להתחזק.

הבחינה השנייה; **תמן תנינך**; **"בהרת כגריס באדם טמא, פרחה בכולו טהור"**. יש ומשליכין אדם אל תוך התהום ודוקא שם הוא מקבל האפשרות להתעלות; יש טמא אשר זקוק להלכות טומאה כדי לעלות מטומאה לטהרה. אבל יש טמא גם מבלעדי הלכות יעלה על עצמו, כאשר הטומאה משאירה לו אחיזה של מקום טהרה ברור שיטהר עצמו, כנגד הטמא החושב שאינו ראוי להתעלות, באה התשובה **"מי יתן טהור מטמא"**?

אבל אדם שהיה במצב רוחני ובבת אחת מרגיש איך שהסיעתא דשמיא סרה הימנו והוא מושלך מטה מטה, ידע אשר פרחה בכולו טהור, כי סימן יפה הוא לאדם אשר מדברים עמו מן השמים, דורשים ממנו עוד התעוררות וגבהות. ובספרים קראו לימים אלה ימי הבחינה. ובספרי מוסר ימי הירידה, כאשר אדם נטמא אות הוא שתובעים ממנו התעלות ולשם כך עליו לקיים את ההלכות ואם עבר זמן ולא הרגיש ואדרבא מוצא קורת רוח ממצבו, אז מפילים אותו עד שבעל כרחו מפנה עצמו להתעלות.

הבחינה השלישית; הוא מה שהרבה שואלים, על אלה שכל עוד הם בין כתלי הישיבה שומרים על תוארם, אבל מיד כאשר יוצאים לחוץ נטמאים כי קולטים את השפעת הרחוב ואינם מבינים למה

תמונות מהרצאתו של הרב אמנון יצחק שליט"א בשבוע שעבר בכולל בנהריה



ממית עצמו

כלום אפשר לגרש קונים מהחנות, בעת שמכל עבר החנונים מתחרים אתנו?" **ענה בעלה ואמר לה:** "שמעי נא רעייתי תמתי. מה היית עושה, לו בא מלאך המות ואמר לי, הגיע זמנך להפטר מן העולם, קום ולך! כלום, יכולת לומר לו, כי אין לי פנאי עתה, כשהחנות מלאה קונים?" וא"כ תוכלי לחשוב, כי כעת הנני מת. ומה אכפת לך, אם בעוד שעתים אקום לתחיה ואלך לחנות לעזור לך?" זהו כונת המאמר הנ"ל: **"אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליהן"**, האדם צריך לחשוב שהוא מת וע"ז אין תשובה, כי אין שעתו פנויה. ואם כה יחשוב, יוכל ללמוד ולקיים את התורה הנותנת חיים ללומדיה ולעושיה. ■

"אדם כי ימות באהל"

לביהכ"נ להתפלל בצבור, אחר התפילה נשאר במשך שעתים בביהמ"ד כדי ללמוד ואח"כ הלך לחנותו. כאשר הגיע לחנות, לאחר שהיה של כשלוש שעות בבית הכנסת ובביהמ"ד, שאלה אותו אשתו בתמהון לפשר איחורו והוסיפה **ואמרה לו:** "הלא כל החנות מלאה סוחרים ואצים הם לדרכם?" **ענה ואמר לה:** "כי היה טרוד והיה מוכרח להתעכב". ויהי ביום השני וכבר עבר הבקר ובעלה עוד לא שב מביהכ"נ, הלכה בעצמה לראות מה קרה לו שם. ומה נבהלה לראותו יושב ולומד. **התחילה לצעוק עליו בקול:** "מה זה אתך, כלום יצאת מדעתך, או משוגע הנך? החנות מלאה קונים ואתה יושב ולומד. לא אכפת לי ההפסד שאתה גורם לנו, אבל

"אין דברי תורה מתקיימים אלא במי שממית עצמו עליהן" ("ברכות" סג) ובאמת תמוה, הלא כבר נאמר: **"נחי בָּהֶם"** ("ויקרא" יח ה) **"ולא שימות בהם"**? מסביר זאת ה"חפץ חיים" **זצ"ל ע"פ משל;** לסוחר גדול שהיו נוהרים אליו קונים, לא רק מעירו אלא גם מהעיירות הסמוכות. ולרגלי מסחרו היה טרוד כל היום והלילה, לא היה לו זמן אפילו ללכת לביהכ"נ להתפלל בצבור. עברו שנים ושער לבן נראה בו בזקנו, כחותיו נדלדלו והתחיל להרגיש, כי הוא כבר מתקרב אל ה"תכלית" וכי עליו יהיה לתת מהר דין וחשבון על מפעליו. החליט להכין צידה לדרכו ולצורך זה עליו לשנות את סדר יומו. התחיל ללכת

מרמה

"מזכיר לבנה מברך און"

באמת קלוקלים המה ורק צורת "תיקון" להם; **"נצדקים ילכו כם ופְּשָׁעִים יִפְּשְׁלוּ כָּם"** ("הושע" יד י). הפושע, אשר לבו אינו ברשותו והוא חי לא על דעתו (אלא על דעת חברו) וכפתי יאמין לכל דבר, הוא דבק בדרך הזה וכיון שאין לו מכוונה פנימית, אשר יסבב הוא את עצמו, לכן העולם מסבב אותו ונלכד במצודות העולם ומנהיגו לא כן האדם אשר לבו ברשותו ויש לו מכוונה פנימית המסבבת את כל דרכיו ופעולותיו, ירויה כפלים; האחד מה שיש לו ה"עצמו". ועוד, שהוא משפיע על זולתו. והוא כמו השעון המדויק שכל העולם מכוונים את השעונים שלהם לפיו. ומתי יתהוה לאדם מכוונה פנימית כזו? זה יתכן רק בשעה שהוא מוסר עצמו לבחור מה שתבחור לו התורה מכל הצדדין ולא יניח שום חלק ממנה, כמו הציור האמור, שלא נטל וגם אמר: **"פסילנא לך לדינא"**. כי אם לא ישלים כל החלקים, הרי החלק שיחסר לו מפני משהו המפריע לו (המעכב אותו) מלהשלים ואם יפתח פתח למפריע (למעכב) הזה, כך דרכם של מפריעים (מעכבים), ש"היום אומר לו כך ומחר אומר לו כך, עד שאומר לו עבוד עכו"ם" ויאבד גם מה שהיה לו וגם זה נקרא **"לא עָבָדוּ"**, מי שמניח אפילו חלק אחד, כמו שאמרו; **"אינו דומה מי ששונה פרקו מאה פעמים, למי ששונה פרקו מאה פעמים ואחד"** ("חגיגה" ט). וזהו המבדיל; **"בין עבד אֱלֹקִים לְאִשֶׁר לֹא עָבָדוּ"** ("מלאכי" ג יח) (ספר "מדרגת האדם" "דרכי תשובה" פרק ד"). ■

זה והוא באמת **"דם חֲזִיר"**, שעל ידה עוד מטמא עצמו יותר. וכן לפעמים מזכיר אדם **"לבנה"** וחושב שהוא קיים בזה את דבר ד" והוא באמת **"מְבַרֵךְ אֶנּוּ"** שעושה ברכה על ה"אָנוּ". ולא מפני שאינם בכלל המבקשים והמתקנים, כי **"גם המה פָּתְרוּ בְּדַרְכֵיהֶם"**, גם המה בקשו ויגעו הרבה בתורת ד" למצוא הדרך הנכון ו"פָּתְרוּ בְּדַרְכֵיהֶם" ולכן המה באים מטעם התיקון, אבל; **"בְּשִׂקְוֵיהֶם נִפְשָׁם תִּפְּצָה כִּיּוֹן שִׂיבְאוּ לַחַיּוֹת חַיִּי פִּשְׁרָה וְלֹא חֲזָנוּ הַתּוֹרָה וְהָעוֹלָם יַחַד**, היו מפשרים הדרך כ"כ הרבה וכל כך מחברים הנפרדים, עד שגם הנפש, שהוא השכל המבקר בין טוב לרע, גם הוא חפץ בשיקוציהם וגם הוא מטהר אותם, לכן הוא: **"מַעֲלָה מִנְּקָה"** והוא באמת: **"דם חֲזִיר"** ו"מְזַכֵּר לְבָנָה" והוא באמת: **"מְבַרֵךְ אֶנּוּ"**. ואל תתמה על הדבר הזה; שהרי בשאול מצינו שיצא לקבל פני שמואל ואמר: **"פָּרוּץ אָתָּה לֵד" הַקִּימָתִי, אֵת דָּבָר ד'" ("שמואל" א טו יג) והיה בטוח בטחון גמור שהוא קיים את דבר ד" ואעפ"כ בעת ששמואל שאל אותו: **"יָמָה קוֹל הַצֶּאֱן הִנֵּה בְּאָזְנִי"** (שם יד) (וכן עוד כמה דברים) **ענה לבסוף** (שם כד); **"הִטָּאתִי"** לד". הרי לנו קל וחומר; ומה שאול שהיה בחיר ד" ו"כבן שנה בלא טהא" ("שבת" קב:); מ"מ אירע לו שנגיעה דקה מן הדקה הטתה אותו לזוז מדבר ה", עאכ"ו כ שמעשיו יכול כל אדם להיות **"מְזַכֵּר לְבָנָה"** והוא **"מְבַרֵךְ אֶנּוּ"** שעושה ברכה על "אָנוּ" וגם הוא "בוחר בדרכו", אבל דרכו אשר בחר היא כ"כ מפורשת, עד שגם הנפש חפצה את השקץ וטהר את השרץ בק"ן טעמים. ונמצא שיש תקונים כאלה, אשר**

לפעמים מזכיר אדם **"לבנה"** וחושב שהוא קיים בזה את דבר ד" והוא באמת **"מְבַרֵךְ אֶנּוּ"** ולא לבד האדם אשר יתהפך במועצותיו ודרכיו להיות קופץ מדרך לדרך, ישאר קרח מכאן ומכאן, אלא גם האדם אשר בחר בדרכו ויש לו ההכרה האמיתית לדרך הנכונה, אם יושפע (יתפעל) מן המפריעים והמכשולים הקטנים והגדולים אשר יפגוש על דרכו ולא יכיר כי המה רק מפריעים, יוכל להתרמות כי המפריעים גם המה פרטים מהדרך וכי עוד יתעלה מהם. ומפני מה יתרמה כך? מפני שקשה לו לפרוש מן המפריעים אשר באים אליו בשפת חלקות ובלשון מפתה. ואם לא יצא להפקיר ולפרוש מכל מה שירצה לגנוב ממנו הלב הטהור ויודמה בדעתו אשר כל אחד מוסיף על דרכו כי אין לו שום נגיעה לקחת ממנו, אלא כל המפריעים בחזקת כשרותם עומדין ואינם באים בחלק המוסיף להפריע את העיקרים שלו, אלא כמצטערם, מפני מה חסר לו החלק הזה ורוצים מטוב לבם לזכותו ולהשלימו. אם ככה ידמה ויתן דריסת הרגל לכל הבא אליו לתקנו מטעם שכיון שהוא תובע תיקון מסתמא מתקן הוא, סוף סוף יראה ויווכח כי לא לבד שלא הוסיף עליו תיקון, אלא קלקל אותו גם מה שהיה לו. וכמו שהעיד לנו הנביא על התיקונים האלה מאין באים המה להאדם, במה שאמר: **"מַעֲלָה מִנְּקָה דָם חֲזִיר מְזַכֵּר לְבָנָה מְבַרֵךְ אֶנּוּ גַם הֵמָּה פָּתְרוּ בְּדַרְכֵיהֶם וּבְשִׂקְוֵיהֶם נִפְשָׁם תִּפְּצָה"** ("ישעיהו" סו ג), כי לפעמים מעלה אדם **"מִנְּקָה"** ורוצה בזה לקרב את עצמו לעבודת השם ולהתעלות במדרגה בתיקון המדות על ידי

פרשת 'חקת'

"וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּצְאֵנוּ מִמִּצְרַיִם" "מלאך, זה משה. מכאן, שהנביאים קרויים מלאכים"

"זאת חקת התורה" (י"ב)

"לפי שהשטן ואומות העולם מונין את ישראל לומר; מה המצוה הזאת ומה טעם יש בה? לפיכך כתב בה חוקה; גזירה היא מלפני ואין לך רשות להרהר אחריה". (רש"י)

והדבר תמוה, מה שייכות יש לשאלת השטן ואומות העולם מה שמצוה זו חוק היא, מצד תכונתה? הרי הגזירה היא גזירה בכל מקרה, גם בלא שישאלו. ועוד; מה תשובה היא לשאלתם, באמרו ש"אין לך רשות להרהר אחריה", האם כעת יפסיקו לתהות; "מה המצוה הזאת"? אלא, טבע טבוע הוא באדם, רצונו לחפש מציאת חן אצל כל אדם. ולצאת ידי חובת כל הדעות כולן. אף אחד איננו מוכן להיראות תמהוני ומוזר בעיני העולם. ואף מקושיית השטן ואומות העולם, הוא נרתע. כנגד זה דיבר הכתוב באמרו: "זאת חקת התורה". ללמדך; שיהא כל אדם אמיץ כח ובעל דעה חזקה, לשמור מצוות ה' בלא הרהור כלל, או אז כבר לא יתפעל מדעת הקהל ולא יבהל ממה שיאמרו אומות העולם. ("נחלת אליעזר")



"זאת התורה אדם פי ימות באהל" (י"ד)

על פסוק זה שנינו במסכת "ברכות" (סג): "אין דברי תורה מתקיימין, אלא במי שממית עצמו עליה". שואל ע"כ רבי מאיר שפירא מלובלין; אם אדם ממית עצמו על התורה, כיצד מתקיימין בו דברי התורה? והלא נאמר: "לא תמתים קהלך". ה"ה" ("תהילים" קטו יז). אלא, אומר רבי מאיר שפירא, חז"ל מתכוונים כאן לחינוך הבנים. מי שממית עצמו בקשיי החיים ועמל בכל כחו לגדל את בניו לתורה ומעשים טובים, מובטח לו, שהתורה מתקיימת בבניו ובבני בניו, כי "תורה מחזרת על אכסניא שלה". ("בבא מציעא" פה).

"נלקחו לטמא מעפר שרפת התטאת" (י"ט)

הגמרא אומרת; "אם רואה אדם שיצרו מתגבר עליו, יעסוק בתורה". עצה נוספת כנגד היצר היא; "יזכיר לו יום המיתה". והבדל יש בין שתי העצות; שכן הזכרת יום המיתה, המשפט וגינהם, עלולה להביא לעצבות ולדכאון. מה שאין כן לימוד התורה, אשר משמחת לב היא ועינים מאירה, יביא לשמחה של מצוה, עוז ואורה. הגאון ר"י יוסף בן הרוש זצ"ל מתוניס, כתב בספרו "אהל יוסף", לרמז את שתי העצות בפסוקנו; "נלקחו לטמא", הוא היצר הרע, "מעפר", יזכור האדם שיסודו מעפר וסופו לעפר. ויזכור את "שרפת התטאת", לפני מי עתיד הוא ליתן דין וחשבון ומה שנגזר על הרשעים החוטאים, להשרף חלילה בגיהנם. אך מדוע עליו להגיע לעצה מדכאת זו, כדי להתגבר על יצרו. והלא כבר אמר הקב"ה: "בראתי יצר הרע, בראתי לו תורה תבלין". לפיכך, רצוי להשתמש בעצה הנפלאה: "ננתן עליו מים חיים", היא התורה שנמשלה למים חיים היא למוציאה, "עץ חיים היא למחזיקים בה ותמקיה מאשר" ("משלי" ג יח).



"וַיִּשְׁמַע קִלְנוּ וַיִּשְׁלַח מַלְאָךְ וַיִּצְאֵנוּ מִמִּצְרַיִם" (כ טז)

"מלאך, זה משה. מכאן, שהנביאים קרויים מלאכים" (רש"י)
 תימה הוא, שואל ר"י זלמן סורוצקין, כיצד משה, העניו מכל האדם, בא ומתפאר לפני מלך אדום וקורא עצמו "מלאך"? מעשה שסיפר הג"ר אליעזר גורדון, אודות הגאון הנודע ר"י אבלי פוסובולר; שיצא יום אחד לשוח מחוץ לעיר וראה כפרי אחד מנהיג עגלה הרתומה לסוס ופרה קשורה אליה. הגאון הזהירו, כי דבר זה אסור ע"פ התורה, אך הכפרי לא נשמע אליו. שוב נסה

להסביר לו את חומרת האיסור וגם זה לא הועיל. או אז פנה אליו ר"י אבלי ואמר; "הידעת מי אני ומי הוא המדבר אליך, אני הוא הרב הגדול שבויילנא ושמי הולך בכל המדינות, תיכף שאשוב לויילנא, אכריז עליך נידוי ושמתא". הכפרי נבהל, התיר את הפרה מהעגלה ואחז הרצועה בידו. הרי לנו דוגמא לגאון וצדיק, שלבש גאות והתפאר לפני הכפרי, כי הוא גדול הדור, כדי להניאו מעבירה. כיוצא בזה ניתן לפרש דברי משה למלך אדום, כי כיון שבקש להטיל עליו אימה, למען יתיר להם לעבור בגבולו, לכך התפאר לפניו כי הוא ה"מלאך", אשר שלחו ה' להוציא את ישראל ממצרים. ("אזנים לתורה")

וצריך להתבונן, בשביל מה אין אתנו נביא בגלותנו המרה, לעודדנו ולהתפלל עלינו ולהושיענו? אבל כאשר מתבוננים בתורתנו הקדושה, בעת שמשה רבנו היה במצרים, עדין לא הגיעה העת לגאול את ישראל. השעבוד היה קשה. וכאשר ראה משה בצרת אחיו, השתדל לעזור בכל יכולתו. אדם מישראל נשא לבנים על שכמו, בא משה ותמכו מאחוריו לבל יפול תחת משאו. רואה הוא איש מצרי מכה איש עברי מאחיו, התערב לעזור למוכה. וכה אומרים חז"ל; "שנתן נפשו ולבו, להיות מיצר עליהם", התפלל והתחנן לפני הקב"ה לגאולם. אבל הקב"ה ידע, כי קושי השעבוד, הוא לטובת עם ישראל, למהר גאולתם. סיבב שמשה ילך למדין ואז נהיה השעבוד עוד יותר קשה. ותכבד יד מצרים על העם ביותר. והכל בשביל לקרב קץ הגאולה. וכן הוא בזמננו. לו היו לנו נביאים, היו מתחננים לפני הקב"ה להחיש גאולתנו ופדות נפשנו, טרם שהגיע הקץ. אבל הקב"ה יודע, כי אנו חיים בסוף הגלות. ורוצה שישראל יחזרו בתשובה, קודם ביאת הגואל. ושנתחזק בלימוד התורה. על כן, רבו הצרות והתלאות. ואין אתנו נביא להתפלל בעדנו. ורק קושי השעבוד ועול הגלות, יקרבו את הגאולה.



גנזי המלך דברים הטעונים גניזה גנזי המלך דברים הטעונים גניזה

מנפש שכלית ומנפש בהמית, חייב הוא להשיגה היטב בכל שעה ושעה, על הנפש הבהמית שלו ולאחוז היטב במושכות, לבל תשתלט עליו. אם אדם מסיח דעתו מעט, מיד עושה הנפש הבהמית את שלה ולוכדת גם את הנפש השכלית ברשתה.



כחות הטומאה נמשלו לכלבים עזי נפש ועלינו לגרשם מתחומינו כלייל.

משל למה הדבר דומה? למעשה שספר רבנו יוסף חיים זצ"ל; אדם אחד הלך ברחוב ובידו חנית. לפתע התנפל עליו כלב לנשכו. התגונן הלה, דקרו בחנית והמיתו. תבעו בעל הכלב לדין; "כלב טהור-גזע היה ודמיו יקרים". אמר הלה. "יקר ככל שיהיה, התנפל עלי בשינים חשופות. הרגתיו מתוך הגנה עצמית". התערב השופט; "היה לך להכותו בקת החנית ולא לדקרו למות בחודה הקדמי". ענה האיש: "אילו היה הכלב מבקש להכותני בזנבו האחורי, הייתי גם אני מכהו באחורי החנית וב'זנבה". אך הואיל ובא לנשכני בשיניו שבראשו, דקרתי גם אני בראש החנית". אף אנו נאמר: אילו היה היצר הרע מבקש לזנוב בנו גרידא, היינו אף אנו דוחים אותו במעט. אבל "בכל יום יצרו של אדם מתגבר עליו ומבקש להמיתו" ("סוכה" נב), אף אנו מצווים לדחותו מכל וכל. ("אבותינו ספרו לנו", "דרכי חיים") ■

הפסוק עצמו. אלא, מאחר שכל ימיהם היה עליהם פחד וחשש, שמא לא מילאו כראוי חובתם כלפי שמיא, לכן תיכף כשראו במקרא; "באו קְשִׁבוֹן", עלה נגד עיניהם דין וחשבון שמים. כיון שכך, אמרו אחד לרעהו; "באו ונחשוב חשבוננו של עולם". ("דרכי מוסר")

נוהג היה ה"חפץ חיים" לספר; סוחר שכר עגלון להוליכו למקום מסוים. קודם צאתם לדרך, בקש הסוחר מהעגלון שישגיח היטב על סוסו לבל יטה מן הדרך. העגלון אמנם הבטיח, אך עד מהרה התברר, שלהבטחתו לא היה כל ערך. כאשר אך יצאו מן העיר, נרדם העגלון על מושבו והסוס המשיך לרוץ ללא כל השגחה והכונה. כאשר ראה הסוס חציר ועשבים, נטה מן הדרך כדי לאכלם. תוך כדי סטייתו מן הדרך, איבדה העגלה את שיווי משקלה והתהפכה והסוחר נפל מתוכה. גער הסוחר בעגלון ואמר לו: "הרי הזהרתך להשגיח על בהמתך. ואיך זה הנחת אותה לנפשה?" ניסה העגלון להצטדק ואמר: "מכיר אני את סוסי, כי משכיל הוא ויודע היטב את הדרך, מעולם לא עלה על דעתי שיטה מן הדרך הישרה". אמר לו הסוחר: "שוטה שכמותך. וכי שייך לומר על סוס שהוא 'משכיל'? יתכן שהוא טוב יותר מבהמות אחרות, אבל סוף סוף בהמה הוא. וא"כ כל זמן שהוא רואה דבר שמגרה אותו, מתגברת עליו התאוה והולך אחריה. לכן היה לך להחזיק היטב במושכות ולא להניח לו ללכת בחפשויות". ה"ה, אומר ה"חפץ חיים"; באשר לאדם, כיון שהוא מורכב

"על פן יאמרו המשלים באו קְשִׁבוֹן" (כא כז)

"המשלים", אלו המושלים ביצרם, "באו קְשִׁבוֹן", באו ונחשוב חשבוננו של עולם, הפסד מצוה כנגד שכרה" (ב"ב עח)

כבר תמהו הקדמונים על דרשה זו, היאך ניתן לפרש המקרא "על פן יאמרו המשלים באו קְשִׁבוֹן" ולתלות בו דבר כה רחוק מן הענין, על המושלים ביצרם. מסופר על הגאון ר"י ישראל סלנטר, שעסק פעם עם תלמידיו בלימוד הגמרא במסכת "בבא מציעא" (יב) "מצא שטרי חוב, אם יש בהם אחריות נכסים, לא יחזיר". ומקשה הגמרא; "אם הבעל חוב מודה שחייב, מדוע שהמוצא לא יחזיר השטר?" כשהגיע הגרי"ס לכאן, התייפח בבכי. תמהו התלמידים: "מה סיבה יש לבכות כאן?" נענה להם ר"י ישראל ואמר; "כי כשבא לקושיית הגמרא נזכר, שגם הקב"ה ישאל אותו כדברים האלה; כיון שהנך מודה שחייב אתה, מדוע אינך מחזיר? כלומר; מדוע אינך חוזר בתשובה". הוי אומר; הגם שהגמרא מדברת בענין שונה לגמרי, אבל ר"י ישראל שתמיד היה מורא שמים לנגד עיניו ודאג כל ימיו על עבודת ה"שלו, שמע מהגמרא דבר נוסף, מה שאחרים שאין פחד ה"עליהם, אינם שומעים ורואים כלל. כך יבואר גם כאן; אמת נכון הוא, שלא לדבר הזה כיון הכתוב באמרו: "על פן יאמרו המשלים באו קְשִׁבוֹן". ואף חז"ל לא סברו להכניס הדרשה במילות

אחריות

שהות מספקת, להפעיל השפעתך על בני הקהילה, שיטיבו דרכם במצוות שבין אדם למקום ובמצוות שבין אדם לחברו". וזו בעצם היתה טענת הקב"ה למנהיגי העם אחרי מות מרים: "יען לא קְאָמַנְתֶּם בִּי... לְכֹן לֹא תָבִיאוּ אֶת הַקְּהָל הַזֶּה אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר נָתַתִּי לָהֶם" (כ"ב). "קְאָמַנְתֶּם" עשוי להתפרש כפועל יוצא! ולפי זה קורא ה"למשה ולאהרן: "הנכם אשמים בכך, שעד היום לא השפעתם על המוני העם, שיהיו מאמינים בי". וכבר אמרו חז"ל; שאשמותיהם של ישראל, תלויות בראשי דייניהם ("ספרי", "דברים" א ג), שהיה להם למחות ולכוון את בני עדתם לדרך הישרה. ■

של האורח הדגול, מן הירידה הגדולה של בני המקום, בכל הקשור לערכי היהדות השמייע על כך דברים קשים באזני הרב, שבביתו התארח. החל הרב מצטדק בפני רבו משכבר הימים וקרא בין השאר: "אמנם מכהן אני במקום זה כעשרים שנה, אך רוב בני העיר פרקו מעליהם עול תורה ומצוות זמן רב לפני שבאתי לכאן. כלום, מן הדין הוא להטיל עלי את האחריות להתפקרות, שחלה במקום זה לפני עשרות שנים!?" "כיון שאתה מכהן כאן שנים רבות" קרא ה"חתם סופר" בקול נמרץ "הנך נושא באחריות למצב הרוחני הירוד שאני מוצא בקהילתך. בעשרים השנים שאתה יושב במקום זה, היתה לך

הגאון רבי משה סופר, בעל ה"חתם סופר", כיהן לו שנים כמורה הוראה בפרשבורג, בירת סלובקיה; משם ניהל מאבק נמרץ בתנועת "מתקני הדת" הרפורמיים. בד בבד התמסר בכל מאדו לטיפוח הישיבה הגדולה שהקים בעירו, שלמדו בה מאות תלמידים מקהילות קרובות ורחוקות. פעם ביקר ה"חתם סופר" באחת מערי הונגריה והתארח אצל רב המקום, שבשנות נעוריו היה מתלמידי הישיבה בפרשבורג. התבונן ה"חתם סופר" בכל הנעשה בקהילה ונוכח לדעת, שרבים מיהודי העיר הם מחללי שבת ואוכלי טריפות ומעט מאד נשאר להם ממורשת אבותיהם. בגין עגמת נפשו

להתנסיס הפלעות ופליקת על פמנימות על דוקא.

הכנסת רוח זהה זו, גם גם בתוך צעור בני תורה ונותר יעקב, יתקרב המנהיג החילוני באופן שפלי. כאן התקרב המנהיג החילוני למחנה החילוני ג'כ. והפך המשיך להיות דו-גדדי. הדברים – חקיקת החתונות – מוטב בלותר בקבוצת החתונות. לא עלול. וגם בשחיתות עדנות המודת בנפש חדר. הפצות, הוא המפתח לכל שחיתות; וכדוע לכל מי שיש לו ידעיה בטבע הנפש. ויודין דים של חברי רבנים בו בנכ נטויה, כי "והרשעים כים נגורש כי השקט לא יוכל ויגרשו ממנו רפש וטיט". לפטים בשמותם אין צורך. כי גם הטובים שבהם שותפו של עמלק, בעל מלכות הפרקית על הכללי בעולם.

צורך נקיזות הלך מפריקת על זו

בהיות כי האוצר לתורה, הוא יראת שמים. ובתוך אוצר זה דוקא, מוחים דברי תורה אמיתיים ועקין בארובה בנפש החיים, שער ד' פ"ד). על כן ברוח הוא, ישב את הנפש הלך בזבלי פריקת על הזה, ישב את הנפש הלך בזבלי תורה ולא יוכל שוב ליישב קושיה במבנים. למאיתו. כי לא ישבו דברי תורה אמיתיים, במקומם ומקורות לבנם "וטמא טמא יקרא", חוץ לך מחרות מושב. ושבו אל יה' אלקים ושבו הוא תי"ש, להאיר עיניכם במאור תורתו!

חובת בו תורה – בדרונו פמניות – הוא, לרומם דעתו; ולבנה לבו בעבודת יה' וברוממות תורתו. לחכיר שטובת ועדיות החיים, לא ניתן לעצא בקבוצת וחלל הנמצא בחיז לכל מוננו, ואך ורק הריסתו פנימה ונמצא שם. השכבה העליונה של הצבור היום, הוא בני התורה שדורו. ועליום מוטלת האחריות להעמיד מושגי גדלות אמיתי בצבורו. ולחזור עדינות חחיים לכל אברו הצבור. אבל להשפיל ערכו בנינו עצמו אז יתקיינו בני מושי"כ (במדבר י"ג ל"א): "ונח"ר בעיניו כחגיבם (אז) וכן היינו בעיניכם". כאן הוא הריסתו כל פמנימות ותוכו חבו תורה, המכור להפטיש ממנו כל עדיו לקבל מהר טינג. וכלא גופא בתר רישא גריג. כשנזה להסיר הממריבין ומחסידי ממוך ממנו, אז נזהר באמת להרמת ראש. ואחיו גם הרמת שאר הצבור, לטוב להם בזה ובא.

ענת הנגינה הפרועה

בכל דור, תליח טוג מיוחד של ירעם בו נבט בו ברונו ענת, הם זמרים אלו במיוחד. לקוח להם משפטים ריבורים קושיים וחלבישו בתוכם פלעות בנגינה. דאין רק דוד למשורר שקבר לשמוע, להיות המלחמה קדושות, וכל זה גרוע פי אלו (וגם יהו לא משל לישועת זו), כי המלו המשפטים היות קודשים עצמו מודו כל דורות. ועם פועתם, הפכו לזלים ועקרו כל זיק של קודושה ורעיונות מכל אלו. (דוגמה סתה מיני אלק הוא – הפרא אדם שצחק בנינו פתיח – משיר משיר – שמסתרו היות רק לחיך משחית השקר בדרונו והצליח להנניס דולו נורא בעיקר ה"יג מעיקרו אמונתו ה"יג) ועוד דים של "מוהידי" בני הגלעל נטויות לבצע הכל, כי כבר צור הנביא ישעיה (ישעיה נ ז ט): "והרשעים כים נגורש לא יוכל ויגרשו ממנו רפש וטיט". לפטים בשמותם של עמלק, צורך, גם הטובים שבהם הוא שותפו של עמלק, בעל שיטת הפרקית על התפארת הכללי בעולם.

פריקת העול שבנגינה הפרועה נתפסטה מאומות העולם למחוננו

מסוף העולם ועד סופו, מלא היום עם רוח מריקת על מולטי, אשר המתוננו של ושה המיוחדת אליו, להלהיב יציר הפריקה הוא שפת הנגינה. הפלעות המונות בנגינה המודרני, היא הערקת מסר זה לכלל הצבור בכל העולם. והבא ליטמא פוחים לו, על כן פתח השאל תחתיה בזה לפני חדרו. ושפר זו נכנסה לתוך נפש הדרו ועשרה בו שפוט.

אחרי שכבר נמצא בכללות אומות העולם רוח תענוגית זה, אז היילא, תייל, אשר בתוך מטינו, הקרובים-מצד החלל הריק שבחם – אל נטיה לרוח העמים, נתפסו אליו נסחבו לרצונם לתוך הרום והתחילו להכניסו לתוך הצבור שלה. אחרי שהצבור החילוני נתפס בלא הכי לזה, בהיות שאין חיץ ביניהם לאומות העולם, התחילו אותם שבשילי המנהיג החדר, להנניס מלונישים בדימוי קודש. ובהו הולכו הצבור שולל אחריהם, אחרי שכבר נתפס הצבור אל מושג של קטנות רכמו שנתמא. ובהו, נמחרד שהיה צד ופורמה דעת הברית למורו במקום, ועקין רש"י סוף תה, בראשית, ז' ט' עזר את הדיו לפרוק ממנו לבוש הפאר שלו חקלא אדם

דברי הגאון רבינו ישראל אלי, ויינטרנריב זצ"ל

על השפעת השירה הטמאה של אלעל הזמור "החרידים"

אמנם, בבת אחת, עם אגלי הטל הללו, נאבדו בדרונו מאורי האורות מדורות שלפניו, שהעמידו מושגי גולות בהצבור. ישעיה היה המעצב, שהתקרבנו זו היתה חד צדדי, התקבצות מנהיג החילוני אליו, אבל לא השתלבותו במחנהם. כך היה בכללות, חוש הבריא שבצבור. אבל הסתלקותם גרמו ירידה כללית במושגי ורמה של הצבור, תוך החפלה לתוך קטנות עמם שלוק החולות. ובסילוק בני עליה, אז מתחילים וליקם. ושפלים, אנשים בלי תוכן (והם חלל ריק מכל זיקה השייד למעלת האדם) להחוננו ולהמנא. והם נכנסים לתוך מטמונים של הצבור ונפסלים כלל החיים שלהם בדוקא שם ועושים שמתים בעם.

כוחה הגדול של הנגינה-שפת הלך

מחכמת הטבע והנפש ידוע שיש דבר שנקרא שפת הלך. הים שמוחדת עורין אין כאן התפללות אוטומטי על הלב, גם אם דברו על האדם אין הכרח שיבוא הדברים ויניעו מיותר לבבו, כי בלי "והשב אל לבבו" לא יניעו לשם אמנם, יש שפה אחת שהיא ממש שפת הלך וליא, נגינה. שולחה היא, שהיא שפת הנפש ממש: על כן בהיותה שפה פמניית בעצם, על כן מענה הוא עם הפמניות דוקא, המסומנות שבאדם.

ורואים בחוש, כי יכולים להפוך אדם תיכף, מעצב ליצא ממחא לפני (נגינה) וכן להפוך. וכן להצטאר מאלישתי, להנציב בעל התפללות תיכף. וה"י סלטר ז"ל הכניס נוסף זה לחריש – בלמוח המסור, שהלמוח יהיה בנינו המחול בעצב ובשפתים דולקות דוקא. כי בהו – בכח הנגינה, שפת הלך – מתקיימת החשבה אל הלב על אותו. ותוצאותיה פועות לכל בזה בהצליחה חדרות הדברים בנפש פנימה. ומו הקודשה נזיר היפוכו, גומשה המהרה המהימה והלול בכל משפטי קחש, ע"י החדתם בלל מותר פליות המנגינה ופריקת על הכבוד בו.

הרעה הגדולה שבנגינה המודרנית:

קול אומר קלא

הדברים דיבוראזו כאן, ונבלים מותר כאם עמוק בלב על פורה חדשה שפוצרה בחומתו הפמניית דוקא וברוממות עשנה שמת בנפש פנימה. מקבלות הגלות שהתקומה במיוחד בודו האחרון שליו הוא מושי"כ במשיח בתקופתו: "וירדו בכם שנאפים" (ויקרא כ"ו י"ז) ופשי"י בשם תי"כ: "מכם אני מעמיד נונאים עליכם והם יחפשו ליכנס למטמונותיכם דוקא". יעו"ש חכל וכן אמר הנביא ישעיה (פייט י"ז): "מהרסיד ומחרבד מסך יצאני". תהרישות העקלות של דורנו, אנו מאומות העולם, אל המהישים תוך המהמה גפא. יציבת הסיבות לה הוא אבדון רוח חכמי הדרו שחללו למנוחתו.

וכבר אמר ה'יחם סופי, ז"ל על הא דאמרו חז"ל (שנודדו קיא): "חבל על האבדון חבל בני עליה תקראים" עלי נאטריאזו ולא יאז אחרם שהם בדר כלום וילא) משוכחין" (מתנוצצים להמצא) ועד"ק. עצם ההסתלקות של גדלות מפיל הצבור לתוך מושגי קטנות. כל גדול אמיתי – בהיותו חלק מהצבור ומקומו במסורת הגלות שבהצבור – מעמיד מצב של גדלות וממושגי הזרום תוך אברו כל הצבור, אשר כל חד כפום ישעירא דידיה נהנה מהו. סילוקים הוא סילוק זרם זה שהשפיע והם – הצבור – עסקים יעייזו במושגי קטנות.

זרורו נהבד מחד גיסא – ברוב המשי שנים – במה שלא נעשה בדרו שלפניהם; והוא, ורימת התעוררות של חשובה ושאיפה של חזרה לפתרון. ופעם רוח זה ביותר במחנה החילוני, שהיו מנותקים באופן מוחלט ממקורם. היה זה משטי ברבך והנשי צפיה לטל תחיה בעתיד הקרוב. רוח זה גרם התקבצות ממה חחיה להושלבו בממנו, אשר הוא תחילת "ישבו בניו לבלבתי".

מוטב בספר אגרות דעת מרבינו ישראל אלי, ונטרנריב זצ"ל

ארגון "ותתפלל חנה"
הנופש הגדול... 3 ימים
 במלון מפואר בכנרת ***
 פרשת "בלק" 7/7/2011 (למנינם)
בהשתתפות:
 הרב יצחק כהן צמח שליט"א רב שכונת נאות רחל בחולון
 והפייטן דוד שלמה שירו נעים זמירות ישראל

בגבולות:
 ✓ ארוז כניג ✓ גדי כוש ✓ פסוליוג אורזים
 ✓ ג' קופי סאונה ✓ בריכה אולימפית ✓ זכור הפסח

1,590* במחיר מבצע ש"ח לזוג
 * בחיוב נג

נותרו
 חדרים אחרונים!
 הגרלת ענק
 טבעת זהב חנינה!

לפרטים: נפתלי 054-7005001
 אייל 052-5500654

למכירה אאוטי A6



מנוע 3.2
 6 צילינדרים
 הנעה 4x4
 126,000 ש"ח



לפרטים: 050-6500666

מבצע
3 DVD 2-10 ש"ח בלבד



03-677779

לפרסום
 ב'גנזי המלך'
 ובאתר 'שופר' החדש
 צלצלו 050-6500666

חדש! שיעור לאברכים



להזמנת הרב אמנון יצחק שליט"א לאזור מגוריו
 או לכולל אברכים (לכולל בשעות הבוקר) 050-6788867 יהונתן



במלון נופש אמצע שבוע **יפה נוף ערד**

עם הרב אמנון יצחק שליט"א

מיום רביעי' בצהריים עד יום ששי' בצהריים * 2 לילות

יא'י"ג תמוז 13~15/7/11

פנסיון מלא 3 ארוחות

הרצאות, בריכה

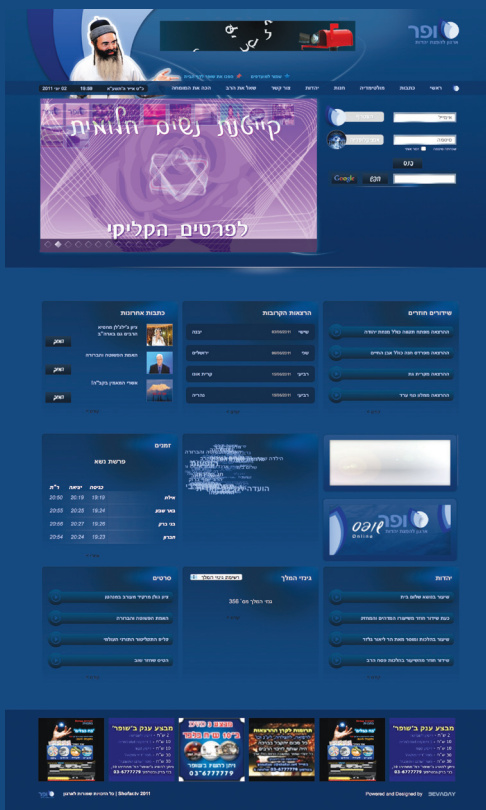
ופעילות לילדים

רישום בטלפון **03-6777779**

נותרו חדרים
אחרונים
לדכאי ח"י כפלים
לילה ראשון חתם
לילה שני 500 ש"ח לזוג
אפשרות ללילה אחד

אתר שופר TV החדש www.shofar.tv

בס"ד



חדשות בזמן אמת בכל שעה ללא הפרעה לגולש. ברכות מהרב אמנון יצחק שליט"א בכמה אופנים. שעורי גמרא מרוכזים של רבנים רבים. שעורי 'השאלה השבועית העולמית'. שעורי הלכות. הרצאות חיות. סרטים שונים. ספרים שלמים להורדה. ספורים אישיים. כתבות יהודיות וחשיפות מאחורי הקלעים. ועוד הפתעות רבות. האתר מיועד בעיקרו למנויים קבועים שיוכלו להיחשף לכל תכניו ללא כל הגבלה וינתנו להם פריבלגיות מיוחדות לפי תרומת המנוי, פרטים באתר. בחודש הראשון כולם נחשפים לכלל האפשרויות שבאתר. נשמח לראותכם נהנים מהשקעתנו לתועלתכם.

פרסום בכל דפי האתר בכמה אופנים וגדלים במחירי מבצע למפרסמים הראשונים 050-6500666 אליהו

לאחר 3 שנים של מחשבה והשקעה של מאות אלפי נהם הגענו בס"ד לגרסת הבטה הראשונה של אתר היהדות הגדול בעולם אתר שופר tv בעיצוב מדהים (עם אפשרות לעיצוב אישי) שעלה בשבוע האחרון לאויר ותוך שבוע אחד נצפו כחצי מליון כניסות.

מעבר לתצורה המדהימה והידידותית ישנם חידושים יהודיים שלא היו באתר הישן, ביניהם:

ניתן לשאול את הרב אמנון יצחק שליט"א תוך כדי ההרצאה באימייל ישיר והרב עונה לשאלות הצופים בשידור חי. יש תמלול לכל הרצאה והרצאה שניתן להוריד. יש מסך סינימה ביתי מיוחד לשידורים ישירים. שידורים חוזרים שמועלים מיידית. פלייליסט אישי לכל משתמש. אפשרות שליחת כל תוכן והורדה ישירה. פריצת